

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Kiss László Ügyvédi Iroda (fél címe 3, ügyintéző: dr. Kiss László ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, dr. Born András ügyvéd (fél címe 1) által képviselt I.rendű alperes neve (**I. rendű alperes címe.**) I. rendű, a Dr. Horváth Béla Ügyvédi Iroda (**fél címe**, ügyintéző: dr. Horváth Béla ügyvéd) által képviselt II.rendű alperes neve (II. rendű alperes címe, tartózkodási hely: I.rendű alperes címe) II. rendű alperesek ellen házastársi közös vagyon megosztása iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2015. december 3. napján meghozott 16.P.20.388/2015/15. számú ítélete ellen az I. rendű alperes részéről 16., 18. és 19. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részeit nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben az alábbiak szerint megváltoztatja:

A felperes tulajdonába adott tételek közül mellőzi a 16. tételt, tulajdonába adja a 12. tételt, a tulajdonában adott ingók értékét 7.832.000 (Hétmillió-nyolcszázharminckétezer) forintra felemeli.

Az I. rendű alperesnek tulajdonba adott tételek közül mellőzi a 7., 12., 83. tételt, tulajdonában adja a 16. számú tételt. Az I. rendű alperes tulajdonában adott ingóságok összes értékét 1.275.500 (Egymillió-kétszázhetvenötezer-ötszáz) forintra mérsékli.

A felperes által kiadni rendelt ingóságok közül mellőzi a 7., és a 83. tételt, kiadni rendeli a 16. tételt. A kiadni rendelt vagyontárgyak értékét 65.500 (Hatvanötezer-ötszáz) forintra leszállítja.

Az Európában meghatározott fizetési kötelezettség érintetlenül hagyása mellett mellőzi az I. rendű alperes értékkiegyenlítés megfizetésére kötelezését, és kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az I. rendű alperesnek 459.455 (Négyszázötvenkilencezer-négyszázötvenöt) forintot.

A felperes által fizetendő kereseti illetéket 565.100 (Ötszázhatvanötezer-száz) forintra leszállítja, az I. rendű alperes által fizetendő kereseti illetéket 817.100 (Nyolcszázhetvenötezer-száz) forintra felemeli, míg a felperesnek az I. rendű alperestől járó elsőfokú perköltség összegét 224.896 (Kétszázhuszonnégyezer-nyolcszázkilencvenhat) forintra mérsékli.

Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az I. rendű alperesnek 135.929 (Százharmincötezer-kilencszázhuszonkilenc) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a feleket, hogy az illetékügyi hatóság külön felhívására fizessenek meg az államnak a felperes 255.900 (Kétszázötvenötezer-kilencszáz) forint, míg az I. rendű alperes 170.600

(Százhetvenezer-hatszáz) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes és az I. rendű alperes 1995 novemberétől 2006. július 29-ig élettársi, majd házastársi életközösségben éltek, melynek megszakadását követően az I. és II. rendű alperes a visszatérés szándéka nélkül, önként költözött el a peres felek utolsó közös lakóhelyén lévő és közös tulajdonukat képező ... szám alatti ingatlanból (későbbiekben: perbeli ingatlan). Ezt követően 2006. augusztus 21-én majd 2007. március 16-án az I. rendű alperes a felperes távollétében a családi házból meg nem határozható, általa tetszőlegesen kiválasztott ingóságokat vitt magával akként, hogy a felperes megadta a riasztó kódot a lakásba való bejutáshoz. 2011 októberétől a felperes sem használja az ingatlant, az a jelenben üresen áll.

Az életközösség során a felek két személygépkocsit vásároltak. Az 1. tételszám alatti ... az I. rendű alperes, míg a 2. tételszám alatti ... a felperes birtokában maradt. Ez utóbbi gépjármű megvásárlására 2006 áprilisában részben a ... Zrt.-től felvett 2.000.000 forintos hitel, részben további 1.500.000 forint baráti kölcsön felhasználásával került sor. A gépjármű bruttó vételára 7.500.000 forint volt. Az életközösség megszakadását követően a hitel részleteit kizárólag a felperes fizette. Az általa egyedül teljesített törlesztés összege 2.083.266 forint volt.

Az életközösség megszakadásakor a felperes ... Nyrt.-nél vezetett folyószámláján 1.500.000 forint, míg az I. rendű alperes számláján 4.000.000 forint szerepelt. A felperes és az I. rendű alperes 2006. július végén mindösszesen 12.264.000 forint értékű ingó vagyontárggyal rendelkezett, továbbá mindkét félnek volt bankszámlája a ... Banknál. Az életközösség megszakadásakor a felperesnek 726 EUR, míg az I. rendű alperesnek 1.043 EUR megtakarítása volt.

A felperes birtokában vannak a 2., 4., 5., 7., 8., 9., 11., 12., 13., 14., 15., 16., 17., 23., 26., 28., 33., 34., 36., 42., 46., 48., 51., 53., 55., 57., 62., 69., 71., 72., 74., 75., 77., 80., 83. és 85. tételszám alatti közszerzeményű ingóságok, míg a különvagyont 653.000 forint értékű vagyontárgy képezi, melyek részben az I. rendű alperes birtokában vannak.

A felperes az életközösség kezdete előtt alapította a ... Kft.-t, valamint a ...ban bejegyzett nevű céget. Az életközösség megszakadásának időszakában egyik cég sem rendelkezett taggyűlési határozattal osztalék kifizetésről.

2006 júliusát követően az I. rendű alperes tett eleget 445.675 forint erejéig a perbeli ingatlanra általa kötött biztosítási szerződésből eredő fizetési kötelezettségnek.

Az I. rendű alperes a felperes által tulajdonjog megállapítása iránt kezdeményezett perben viszontkeresettel kérte a közszerzeményű ingóságokon fennálló házastársi közös vagyon megosztását - beleértve a folyószámlákon lévő pénzt is. A 13. számú viszontkeresetében a megosztandó vagyonnak az életközösség megszakadásakor figyelembe vehető értékét 12.797.000 forintban látta megállapíthatónak, azzal, hogy akkor még nem volt tisztában a felperes bankszámláin lévő pénz, valamint a felperes által esetlegesen felvett osztalék összegével.

A felperes ellenkérelme ebben a perrészben az volt, hogy az alperes két ízben az ő távollétében járt a perbeli ingatlanban, ekkor magával vitte az őt a közös vagyonból megillető vagyontárgyakat, így a közszerzeményű ingóságok megosztása lényegében természetben megtörtént.

Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárás keretében hozott, fellebbezéssel támadott ítéletében a

felek házastársi közös vagyonát akként osztotta meg, hogy a felperes tulajdonába adta a 2., 5., 9, 11., 13., 15., 16., 17., 23., 26., 28., 33., 34., 36., 42., 46., 48., 51., 53., 55., 57., 62, 68., 69., 72., 74., 75., 77. és 88. tételszám alatti ingókat összesen 5.381.000 forint értékben, míg az I. rendű alperes tulajdonába adta az 1., 4., 7., 8., 10., 12., 14., 20., 29., 30., 35., 38., 39., 41., 44., 65., 66., 71., 80., 83., és 85 tételszám alatti vagyontárgyakat összesen 1.425.500 forint értékben.

Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül adja az I. rendű alperes birtokába a 4., 7., 8., 71., 80., 83., 85. szám alatti tételeket összesen 160.500 forint értékben.

Kötelezte az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 841.045 forintot, 185,5 EUR-t, valamint 886.233 forint perköltséget, melyből 848.025 forint áfa köteles.

A kereseti illeték körében a felperest 576.000 forint, míg az I. rendű alperest 627.360 forint megfizetésére marasztalta.

Kötelezte az I. rendű alperest, hogy a Budapest Környéki Törvényszék Gazdasági Hivatalának külön felhívására fizessen meg 89.821 forint állam által előlegezett költséget és intézkedett a gazdasági hivatalnál regisztrált bírói letétben lévő pénzösszegek visszautalásáról is.

Határozata indokolásában a házasságról a családról és a gyámságról szóló 1952. évi IV. törvény (későbbiekben: Csjt.) 27. § (1) bekezdésére és 28. § (1) bekezdésére utalással rögzítette, hogy a lefolytatott bizonyítás eredményeként részben elfogadta a peres felek különvagyoni hivatkozásait. A ...t illetően igazoltnak találta, hogy annak megvásárlásához ...tól kapott 1.500.000 forintos kölcsön is felhasználást nyert, míg a felperesi munkáltatói hozzájárulást nem látta bizonyítottnak. A gépjármű életközösség megszakadáskori forgalmi értékét a felperes által csatolt EUROTAX Katalógus szerinti 4.579.000 forintban fogadta el. E helyütt azzal érvelt, hogy köztudomásúnak mondható, hogy a kifejezetten új személygépkocsik értéke a vételt követő néhány hónap múlva ugrásszerűen csökken, ezért a szakértő kirendelésére vonatkozó bizonyítási indítványt - mint szükségtelent - mellőzte.

Úgy a külföldi, mint a belföldi céggel kapcsolatban osztotta a felperesnek az eljárás során többször hangoztatott azon álláspontját, hogy a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján az arra hivatkozó I. rendű alperes kötelezettsége a perben az osztalék-fizetéssel kapcsolatos tényállításának megfelelő igazolása, melynek az eljárás során nem tett eleget. Kiemelte, hogy úgy a hazai, mint a ... cég-adatok nyilvánosak, az internetről is letölthetőek, bárki számára hozzáférhetőek. Hangsúlyozta, hogy a közszerzeményű ingóvagyon megosztásáról a peres feleknek az ingóeltár egyeztetés során tett személyes előadása, a tényleges birtok-állapot és kérelmeik figyelembevételével határozott. Megállapította az I. rendű alperest terhelő értékkülönbözetet, az ingóságok értékét pedig - a felek egyező nyilatkozatának hiányában - szabad bírói mérlegelés alapján, átlagértéken határozta meg.

A felperes által benyújtott tulajdonjogi kereset pertárgy-értékét 21.000.000 forintban, míg a felperesi pernyertesség arányát 64%-ban kalkulálta. A viszontkereset 5.056.500 forintos perértékét véve alapul az I. rendű alperest mindösszesen 886.233 forint felperesnek járó perköltség megfizetésére kötelezte.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az I. rendű alperes nyújtott be fellebbezést, melyben - a másodfokú tárgyaláson tett pontosító nyilatkozata szerint - annak a viszontkereseti kérelme szerinti megváltoztatását kérte (Pf.4. jegyzőkönyv 2. oldal 7. bekezdés).

Másodlagosan panasszal élt az első fokon eljáró bíróval szemben benyújtott kizárási kérelmét megtagadó 13.Pk.50.090/2015/3. számú végzést kifogásolva, melyet a Polgári Perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (későbbiekben: Pp.) 1. §-ra, 2. § (1) bekezdésére alapított. A kifogásában

felhozottakat megismételve kiemelte, hogy a Fővárosi Ítéltábla a 7.Pf.21.874/2013/9. számú részítéletében az elsőfokú bíróság 2013-ban hozott ítéletével megállapított tényállást részben hibásnak, részben felülbírálatra alkalmatlannak minősítette. Fenntartotta azt a vélekedését, hogy az eljáró bíróság az alapeljárásban elkövetett tévedéseivel tendenciózusan az ő terhére, és a felperes javára ítélt. Hivatkozott arra is, hogy a korábbi 92-110. sorszámig terjedő vagyonelemekkel kapcsolatban a felperes az általa felemelt keresettől utóbb elállt, melynek a perköltség-viselés körében figyelembe-vehető következményeit sem vonta le az elsőfokú bíróság. Sérelmezte, hogy az osztalék igényét illetően évek elteltével, 2015. szeptember 3-án fordította meg az addigi felperesi érdekkörbe tartott bizonyítási terhet az ő hátrányára az elsőfokú bíróság - mely által az eljárás tisztességtelenné vált. Ezt követően pedig minden további bizonyítás nélkül hozta meg a jelen fellebbezéssel támadott 15. sorszámú ítéletét.

Vitatta a perbeli ... gépjármű értékének az EUROTAX katalógus felhasználásával megállapított 4.579.000 forintos összegét és érthetetlennek találta, hogy miért nem foganatosította az elsőfokú bíróság a felperes által is indítványozott szakértői bizonyítást. Mivel egy alkalommal úgy nyilatkozott a felperes, hogy a 2008. évi osztalékából került kiegyenlítésre a gépjármű vételára, ezért kétségesnek tartotta, így kifogásolta az elsőfokú bíróságnak az osztalék hiányára tett utalásait. Hivatkozott arra is, hogy 1.300.000 forintot átutalt a gépkocsivásárláshoz, melyet az elsőfokú bíróság az elszámolásnál figyelmen kívül hagyott. Kifogásolta a biztosítási díj elszámolását. Vitatta a perköltség-viselés körében hozott rendelkezést is a Pp. 24. § (1) bekezdés e) pontjára hivatkozással.

Az ingóvagyon megosztás kapcsán az 5. tételszám alatti hókotró működőképes állapotát vonta kétségbe. Hangsúlyozta, hogy a 16. tételszám alatti ... márkájú hűtőszekrény ki lett cserélve a ... márkájúra. A 69. tételszám alatt 3 db falikar helyett csak egyről született döntés. A 4. és 7. tétel alatt szereplő fűnyíró és kerti szerszámok pedig 45.000 forint értékben a terhére kerültek elszámolásra, annak ellenére, hogy már nincsenek meg. Épp így kifogásolta a 12. tételszám alatti ... hűtőszekrénynek az 50.000 forinton történő tulajdonába adását, mint a 13. tételszám alatti ... tűzhelynek az átlagértéken történő figyelembevételét. A 14. tétel alatt leltározott páraelszívót - állítása szerint - a felperes vitte el a háztartásból, sérelmezte ezért annak 150.000 forinton történő saját tulajdonába adását. A 83. tételszám alatti szekrénysor pedig már szétesett, használhatatlan, értéktelen. Vitatta a 21. tétel alatti ... lábasok és 25. tétel alatti evőeszközkészlet felperesi különvagyonni mivoltát, az 52. tétel alatti 2 db bordó állólámpa 50.000 forintos értékét, éppúgy, mint a 61. tétel alatti fekete éjjeli asztalka mellőzését a vagyonmérlegből. Hangsúlyozta, hogy a 32. sorszámú jegyzőkönyvben akként nyilatkoztak, hogy a 75. tételszám alatti ingóság kimarad a vagyonmérlegből, ennek ellenére nyert elszámolást. A 78. szám alatt leltározott gyári zenei CD-k megosztásának a hiányát is sérelmezte, ugyanis közel 200 db CD-ből 93-at az ingatlanban hagyott. Hangsúlyozta, hogy a jóhiszeműséget rögzítő törvényi kíváncsi, és a tényleges vagyonmegosztás szándékával hagyott számos ingóságot a perbeli ingatlanban, nyilatkozott továbbá a 8. és 6. tételszám kihagyásáról is.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének a helyes indokainál fogva történő helybenhagyására irányult azzal a megjegyzéssel, hogy az I. rendű alperes önhatalmulag végrehajtotta a vagyonközösség megosztását, amikor két ízben is az ingatlanban járt és azt vett magához és olyan mértékben, amit szeretett volna, - melyet a bizonyítékként csatolt videofelvétel is kellőképpen igazol. Vitatta, hogy az elsőfokú bíróság eljárása elfogult lett volna. A cégalapítás kapcsolatban helytállónak találta a bizonyítási teherre vonatkozó bírói tájékoztatást, és úgy vélekedett, hogy azok megszerzésétől az I. rendű alperes semmilyen módon nem volt elzárva, azonban osztalék kifizetést nem sikerült igazolnia az eljárás során.

A ...-ra előadott fellebbezési hivatkozásokat értelmetlennek vélte, mivel ... és ... tanúvallomását az

I. rendű alperes nem kifogásolta. Nyilatkozott az 5. tételszám alatti hókotró eltűnéséről, és arról, hogy a hűtőszekrényekre nincs határozott fellebbezési kérelme az I. rendű alperesnek, mely elmondható a 4., 7., 12., 13. tételszám alatti vagyontárgyakról is. Kiemelte, hogy a 6. tétel nem szerepelt a vagyommérlegben, ennek a kihagyását közösen kérték, az általa 750.000 forintra értékelt tűzhelyre pedig nem indítványozta árszakértő kirendelését az I. rendű alperes.

Kiegészíti az ítéletábra az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a másodfokú eljárás során Pf.9. sorszám alatt szerzett igazságügyi szakértői véleményében foglaltak szerint azzal, hogy az ingóvagyonleltár 2. tétele alatt szereplő személygépkocsi ún. vételi értéke 6.617.000 forint (+ - 330.000), míg a piaci forgalmi értéke 7.598.000 forint (+ - 380.000).

A 83. tételszám alatti pincepolc megsemmisült.

Az I. rendű alperes által benyújtott panasz megalapozatlan, míg a fellebbezés részben alapos.

Az I. rendű alperes által a Pp. 13. § e) pontját sérelmezve benyújtott elfogultsági kifogás 13.Pk.50.090/2015/3. számon elbírálást nyert, melyet - az ügyben eljáró elsőfokú bíró nyilatkozatára is tekintettel - a Budapest Környéki Törvényszék egy másik bírói tanácsa megalapozatlannak talált. Végzése indokai szerint a fél szubjektív vélekedése kizárási oknak nem minősül, indítványa alátámasztására a kérelmezőnek olyan konkrét tényekre kell hivatkoznia, amelyek az elfogultsági hivatkozást megalapozottá teszik.

Nem tévedett korábban az elsőfokú bíróság, amikor nem talált olyan okot, tényt, bizonyítékot, amely az eljáró bíró pártatlanságát igazolná.

A kizárást megtagadó végzés ügyszámából és tartalmából kitűnik, hogy az elfogultsági kifogást a törvényszék a 14/2002. (VIII. 1.) IM rendelet 29. § c) 3. pontja alapján polgári nemperes ügyként lajstromozta, melyben csatolást nyert az eljáró bíró nyilatkozata is.

A fellebbezés 2. oldal 3. bekezdésében a bírói nyilatkozat beszerzésének a hiányára tett alperesi utalás minden alapot nélkülöz. Az I. rendű alperes által felhívott Pp. 16. § (2) bekezdése pedig arra az esetre vonatkozik, amikor a bíró a vele szemben fennálló elfogultsági okot maga jelenti be a bíróság vezetőjének, mely a perbeli esetkörtől alapvetően eltér.

Az I. rendű alperesnek a Pp. 1. §-ára és 2. § (1) bekezdésére történő utalására előjáróban kiemeli az ítéletábra, hogy a jelen per tárgya tulajdonjog megállapítása és házasársi közös vagyon megosztása, nem pedig az eljáró bírósággal szemben kezdeményezett kártérítési per.

A panaszban felhozott törvényhelyekre rögzíthető, hogy nem sérült az I. rendű alperesnek a per tisztességes lefolytatásához, a jogvita pártatlan elbírálásához fűződő joga, a részben megismételt elsőfokú eljárás során ugyanis orvoslást nyertek az ingóságok megosztásával kapcsolatos perrészben korábban feltárt hiányosságok.

A felek esélyegyenlőségének perjogi alapelvéből levezethető kíváncsi, hogy a bíróság köteles biztosítani, hogy a fél a ténybeli és jogi álláspontját kifejtse, megfelelő pervitel mellett véleményt nyilvánítson az ellenérdekű fél előadásáról. Nem kétséges, hogy a vagyoni jogi perek mindennapi gyakorlatát tekintve a vagyonleltár egyeztetés még a per kezdeti szakaszában megtörtént, melyre a felek számos előkészítő iratot csatolhattak, az I. rendű alperest e vonatkozásban sem érte hátrány.

A Pp. 2. § (1) bekezdését az adott ügy egyedi körülményeire vetítve kiemeli az ítéletábra, hogy a Pp. 163. § (1) bekezdése alapján az az ügyben eljáró bíró jogköre, hogy állást foglaljon abban a kérdésben, hogy milyen terjedelmű bizonyítás szükséges, a tárgyalás elhalasztására mikor és milyen okból kerülhet sor, ugyanakkor jelen ügyben éppen a felek indítványára számottevő külföldi banki megkeresés történt, mely a fordítási időszakokat is figyelembe véve nyilvánvalóan a per elhúzódását eredményezte. Az e körben folytatott bizonyítás éppen az ingóvagyon-megosztás tárgykörében

viszontkeresetet előterjesztő I. rendű alperes kérelme kapcsán vált szükségessé.

A Pp. 13. § (1) bekezdés e) pontjában szabályozott bírói elfoglaltság esetkörében évtizedek óta egységes az iránymutató bírói gyakorlat abban, hogy önmagában az ügy késedelmes intézése, eljárásjogi, avagy anyagi jogi tévedés, továbbá ha a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, avagy hatályon kívül helyezi - nem alapozza meg a kizárás iránti kérelmet (Legfelsőbb Bíróság Pk.20.727/1971., Pk.21.174/1991.).

A Legfelsőbb Bíróság 1/2009. (IV. 24.) PK véleményében kifejezetten értelmében a bíróság tájékoztatási kötelezettsége a kereseti, viszontkereseti kérelem és ellenkérelem viszonylatában, az anyagi jogszabályok szerint jelentős tényekre terjed ki.

Az I. rendű alperes vélekedése szerint az eljárást elsősorban az tette tisztességtelenné, hogy az elsőfokú bíróság a 27., illetőleg a 32. sorszámú jegyzőkönyve halasztó végzésében eltérő tájékoztatást nyújtott a bizonyítási teherre, mint évek múlva a 2015. szeptember 3. napján rögzített jegyzőkönyvében.

Megállapítható, hogy a 27. számú, 2007. december 7. napján rögzített jegyzőkönyv 6. oldalának utolsó és 7. oldalának 1. bekezdésében, és a jegyzőkönyv utolsó oldalán (18.), továbbá a 32. sorszámú jegyzőkönyv 18. oldalán is helyes tájékoztatást intézett a peres felekhez az elsőfokú bíróság, amikor a felperest a terhére és érdekkörébe esően hívta fel a Csjt. 28. § (1) bekezdése szerinti különvagyoni hivatkozásai megfelelő igazolására a telekvásárlásra és az ingóvagyon leltár 2. tételszáma alatt szereplő ... **...ra** nézve.

A 2015. szeptember 9. napján megtartott és a 16.P.20.388/2015/3. számú jegyzőkönyvbe foglalt felhívásban (3. oldal) a 91. számú ingótételre az I. rendű alperes érdekkörébe esően helyesen határozta meg az elsőfokú bíróság a bizonyítási terhet az osztalékot illetően, mellyel az ítéletábra egyetért és maradéktalanul osztja a felperesnek az 2015. november 2. napján csatolt iratában e körben kifejtett álláspontját is.

A cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény (későbbikben: Ctv.) preambuluma rögzíti a közhiteles cégnyilvánartás adatainak teljes körű nyilvánosságát, mely az adatok elektronikus úton történő hozzáférését is magában foglalja. Mindebből az adódik, hogy az I. rendű alperes a ... Kft. vonatkozásában nem tett eleget a terhére rótt bizonyításnak, a cégben az életközösség megszakadása előtt történt felperesi osztalék- felvétel tényét nem igazolta.

A Pp. 3. § (2) bekezdése általános jelleggel rögzíti, hogy a bíróság a törvény eltérő rendelkezése hiányában a felek által előterjesztett kérelmekhez és jognyilatkozatokhoz kötve van. A Pp. 3. § (3) bekezdése szerint a bíróság köteles a jogvita eldöntése érdekében bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, illetve a bizonyítás sikertelenségének a következményeiről a feleket előzetesen tájékoztatni.

A Pp. 192. § (1) bekezdésének első fordulata szerint a bíróságnál, más hatóságnál, közjegyzőnél, vagy valamely szervezetnél lévő irat beszerzése iránt a fél kérelmére a bíróság intézkedik, ha az irat kiadását a fél közvetlenül nem kérheti.

Figyelemmel a Pp. 164. § (1) bekezdésében foglalt peranyag szolgáltatási kötelezettségre, a Pp. 192. § (1) bekezdésére, nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a megismételt eljárás során 2015. szeptember 9-én az I. rendű alperest az ő terhére esően tájékoztatta az osztalékkal kapcsolatos viszontkereseti kérelme ténybeli alapjának igazolásáról, mivel a cégadatokat az I. rendű alperes közvetlenül kérhette.

Mindezek értelmében alaptalan az I. rendű alperesnek az eljárás tisztességtelenségével kapcsolatos panasza, az ügyfélegyenlőség és az ügy pártatlan elbírásának követelményével kapcsolatos eljárásjogi alapelvek nem sérültek.

A felperes tulajdoni igényének jogerős elbírálása a Fővárosi Ítéltábla 7.P.21.874/2013. számú, 2015. május 27-én meghozott részítéletével teljes körűen megtörtént, a megismételt elsőfokú eljárás az alperes viszontkeresetére, a közszerzeményű ingóságok megosztására és a valamennyi kereseti kérelmet felölelő perköltség megállapítására vonatkozott.

Az ítéltábla részben egyetértett az I. rendű alperes fellebbezésében felhozottakkal az alábbiak szerint.

A jogorvoslati kérelemmel támadott ítéletnek a Pp. 228. § (4) bekezdése szerint - fellebbezés hiányában - jogerőre emelkedett rendelkezése a házastársi közös vagyon megosztása iránti perrészben a fellebbezéssel nem támadott ingó-tételek tulajdonba adása és azok forgalmi értékének meghatározása.

Az ítéltábla a felülbírálatot a jogorvoslati kérelem és ellenkérelem korlátai között végezte el a Pp. 253. § (1) és (3) bekezdései alapján.

Az elsőfokú bíróság eleget tett a Fővárosi Ítéltábla 7.Pf.21.874/2013/9. számú hatályon kívül helyező végzésében foglalt meghagyásnak. A 2013. június 19-én meghozott ítélete eltérő jogi álláspontja folytán nem tartalmazta az I. rendű alperes viszontkeresetének elbírálást, a közszerzeményű ingóságok körében megállapított vagyonmérleget és valamennyi viszontkeresettel érintett vagyonelemet tartalmazó érdemi döntést.

A Csjt. 27. § (1) bekezdése értelmében a törvényes házassági vagyoni rendszer a közös vagyon véelmén alapul, miszerint a házastársak között a házassági életközösség idejére házastársi vagyoni közösség keletkezik, melynek megfelelően a férj és a feleség osztatlan közös tulajdona mindaz, amit az életközösség ideje alatt akár együttesen, akár külön-külön szereztek, kivéve azt a vagyontárgyat, ami valamelyik házastárs különvagyonához tartozik.

A Pp. 164. § (1) bekezdése és a Pp. 3. § (3) bekezdése alapján az arra hivatkozó volt házastársat terheli a közös vagyoni vélelem megdöntésére szolgáló, kétséget kizáró bizonyítás.

A Csjt. 31. § (3) bekezdése szerint a házastársak vagyონrészét a házassági életközösség megszűnésekor meglevő közös vagyónból lehetőleg természetben kell kiadni. Ugyancsak természetben kell kiadni a házassági életközösség megszűnésekor meglevő különvagyon is. Amennyiben ez bármely okból nem lehetséges, vagy számottevő értékcsökkenéssel járna, a megosztás módját vita esetében a bíróság állapítja meg.

Általánosságban is elmondható, hogy vita esetén a házastársi közös vagyonba tartozó ingóságok különváláskori meglétének, a másik házastárs általi birtokban tartásának, az azzal való rendelkezésnek a bizonyítása a Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében főszabály szerint az erre hivatkozó felet terheli. Amennyiben az életközösség megszűnésekor egy vagyontárgy léte nem bizonyított, azt a vagyonmérlegből ki kell hagyni.

A vagyonleltár sorszámozását követve a felperes és az I. rendű alperes között a legszámottevőbb nézetkülönbség a 2. tétele szám alatti 2006-os gyártású, ... forgalmi rendszámú gépjárműnek az életközösség megszűnéskori forgalmi értéke, amelyet az elsőfokú bíróság a szakértő kirendelésére előterjesztett indítvány mellőzésével az EUROTAX által kimutatott 4.579.000 forintban fogadott el. A Pp. 177. § (1) bekezdése szerint ha a perben jelentős tény vagy egyéb körülmény megállapításához vagy megítéléséhez különleges szakértelem szükséges, amellyel a bíróság nem

rendelkezik, a bíróság szakértőt rendel ki.

Alapos hivatkozást tett a fellebbező I. rendű alperes arra, hogy szakkérdés a gépjármű forgalmi értékének meghatározása, melyet az eljárás során a felperes sem vitatott. Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a felek erre irányuló kérelmét mellőzve, arra alkalmatlan peradat elfogadásával hozta meg érdemi döntését. Az ítéletábla lehetőséget látott a kisebb fokú bizonyítás lefolytatására a másodfokú eljárásban, melynek keretében a ... Bt. (... ügyvezető) igazságügyi gépjármű-közlekedési és műszaki szakértő kirendelésére került sor, aki a 2016. december 15. napján csatolt Pf.9. sorszámú szakértői véleményében a ... ún. vételi értékét 6.617.000 forintban (+ - 330.000), míg a piaci forgalmi értékét 7.598.000 forintban (+ - 380.000) kalkulálta. A felperesnek az értékmeghatározást kifogásoló beadványára is fenntartotta az alapszakértői véleményében foglaltakat, melyet a másodfokú bíróság ítélezése alapjául elfogadott.

Az I. rendű alperes további fellebbezési hivatkozása a gépjárművásárlásra részéről átutalt 1.300.000 forint elszámolásának a hiánya, mellyel kapcsolatban rámutat az ítéletábla, hogy ez az összeg is a Csjt. 27. § (1) bekezdése szerinti háztársi közös vagyonnak minősül. Csupán igazolt különvagyoni hivatkozás esetén tarthatott volna számot az I. rendű alperes a részéről átutalt összeg elszámolására.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében - egyebek mellett - azt adta elő, hogy a 2. tételes szám alatti személygépkocsi 2006. július 29-én a lízingbe adó tulajdona volt, ezért a vagyonmérlegnek nem is lehetne a része - mely hivatkozás akkor lenne érdemben vizsgálható, ha arra a felperes jogorvoslati kérelemként hivatkozott volna és a Pp. 235. § (1) bekezdése alapján ezt a védekezést már az elsőfokú eljárás során is közli.

A Pp. 247. § (1) bekezdése szerint a másodfokú eljárásban a keresetet megváltoztatni nem lehet. Az I. rendű alperes a viszontkeresetében a gépjármű értékét 7.000.000 forintban határozta meg, mely a Pp. 215. §-a szerinti tiltó rendelkezés figyelembevételével azt jelenti, hogy a perbeli 2. tételes szám alatti személygépkocsinak a 2006. július végi forgalmi értéke 7.000.000 forintnál magasabb összegű nem lehet.

A szakértői vélemény egyéb értékmeghatározásait nézve további megjegyzést érdemel, hogy a szakértő által rögzített ún. vételi és eladási ár középértéke is hozzávetőleg 7.000.000 forintot tesz ki.

A további lakásfelszerelési, háztartási cikkek vizsgálata előtt kiemeli az ítéletábla, hogy a megismételt eljárás során az I. rendű alperes a 2015. november 16. napján csatolt 10. számú iratában bejelentette, hogy a perbeli ingatlanba takarítás végett visszatért, ahol a megosztandó ingóságok egy részét már nem lelte fel.

Ezek közül a felperes a 16.P.20.388/2015/14. számú jegyzőkönyv 2. oldalának 1. bekezdésében csupán a 83. tételes szám alatti - korábban a felek által egyezően 100.000 forintban meghatározott - pincei szekrény sor megsemmisülését ismerte el, melyet az ítéletábla mellőzött a vagyonmérlegből.

Az I. rendű alperesi képviselő ugyanezen a 2015. november 18. napján tartott tárgyaláson olyan nyilatkozatot tett, hogy nem tudja megjelölni a vagyonmérleg szerint, hogy mely tételek hiányoznak, ezért az ítéletábla a fellebbezésben is előadott, egyes vagyontárgyak eltűnésére vonatkozó, nem bizonyított megjegyzéseket figyelmen kívül hagyta.

Osztja az ítéletábla felperesnek a fellebbezési ellenkérelmében előadott azon vélekedését, hogy az I. rendű alperes lényegében nem nyújtott be határozott fellebbezési kérelmet.

Az ingóvagyon leltár 4. tétele alatti fűnyíró, 5. tétele alatti hókotró, valamint a 6. tétel alatti kocsit tetőcsomagtartó vonatkozásában az elsőfokú bíróság elfogadta a peres felek által a Pp. 163. § (2) bekezdése alapján egyezően előadottakat. A 4. és 5. tételre az egyező forgalmi érték meghatározást,

birtokállapotot és azt a kérelmet is, hogy melyik fél tulajdonába kerüljön, mellyel egyező ítéleti rendelkezés megváltoztatására akkor sincs eljárásjogi lehetőség, ha az elmúlt 10 évben az adott vagyontárgy működésképesége kétséges volt. A 2015. november 18. napján tartott tárgyaláson a felperes bejelentette (16.P.20.388/2015/14. számú jegyzőkönyv 2. oldal 1. bekezdés), hogy a hókotrót a perbeli ingatlanról magával vitte, az ítélet szerint is az ő tulajdonába került.

Az I. rendű alperesnek az ingóeltár egyeztetés során a 27. sorszámú jegyzőkönyv 8. oldalán tett kifejezett kérelmére hagyta ki a 6. számú tetőcsomagtartót a vagyonmérlegből az elsőfokú bíróság, ezért erre a tételre vonatkozó fellebbezési megjegyzése értelmezhetetlen.

A bíróság ítéletével szemben támasztott legalapvetőbb törvényi követelmény annak végrehajthatósága. A bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (későbbiekben: Vht.) 13. §-a alapján ingóságok tulajdonba adására, kiadásra kötelezés esetén a végrehajtás általános feltétele a vagyontárgyak egzakt meghatározása.

Ebből adódik, hogy a 7. tételszám alatti „kerti szerszámok” nem értelmezhető kategória, sem a darabszámuk, sem egyéb paraméterei nem tisztázottak, az e körben hozott döntés megalapozatlan, ezért a másodfokú bíróság azokat mellőzte a vagyonmérlegből - ennyiben fogadta el a fellebbezésben felhozottakat.

Itt jegyzi meg az ítéletábra, hogy a 83. tételszám alatti pincei szekrénynek a kétségmentes megsemmisülése miatt szintén az elsőfokú határozat végrehajthatatlansága vezetett a fellebbezési kérelem teljesítésére.

A 12. és 16. sorszámú hűtőszekrényekkel kapcsolatban rögzíthető, hogy az egyeztetés során a ... hűtőszekrény esetében jelölték meg azt 50.000-ban, melyet a felperes vitt magával (27. számú jegyzőkönyv 10. oldal utolsó bekezdése), azonban azt a felek nyilatkozata ellenére az alperes tulajdonába adta az elsőfokú bíróság, mely döntés megváltoztatása indokolt.

A 13. sorszám alatti ... beépített kerámia tűzhely forgalmi értékét a 13. sorszámú viszontkeresetében 400.000 forintra tette az I. rendű alperes. Az ingóeltár egyeztetés során pedig arra hivatkozott, hogy azt 750.000 forintért vásárolták. Minden alapot nélkülöz e vonatkozásban a 350.000 forintos forgalmi értéket vitató fellebbezése, mivel tárgyszakértő kirendelését nem kérték, a bírói gyakorlat szerinti alacsonyabb, 300.000 forinton történő elszámolásért pedig a felperes fellebbezhetett volna. Az egyeztetés során az I. rendű alperes a vásárláskori új értéket, és nem az életközösség megszakadáskori értéket jelölte meg 750.000 forintban. A 400.000 és a 300.000 forint átlaga pedig 350.000 forintot tesz ki. Az általa vitatott döntés tehát a fellebbező I. rendű alperesre kedvezőbb, jogorvoslati kérelme ezért sem érthető.

A 14. tétel alatti páraelszívó 100.000 forinton nyert elszámolást, nem a fellebbezésben előadott 150.000 forintos értéken.

A 21. tételszám alatti ... lábasok, a 25. alatti ... étkészlet, a 2db hosszú bordó állólámpa 52. tétel alatt, valamint a 61. tétel alatti éjjeli kis szekrények felperesi különvagyoni mivoltát állapította meg az elsőfokú bíróság, melyre nézve a 65., és a számú 73. jegyzőkönyvben a felperes gyermeke és ismerősei mellett volt élettársa ... elfogulatlan vallomását tette döntése alapjává az elsőfokú bíróság. Az I. rendű alperes fellebbezése folytán nincs ok arra, hogy ezeket a tételeket közös vagyonként vegye figyelembe az ítéletábra. Nem tévedett ugyanis az elsőfokú bíróság, amikor a tanúvallomásokat értékelve megállapította, hogy eleget tett a Csjt. 28. § (1) bekezdés a.) pontja szerinti különvagyoni hivatkozása megfelelő igazolásának a felperes. A tanúk megfelelően alátámasztották, hogy a tanúk megfelelően alátámasztották azt a felperesi személyes előadást, miszerint régóta szeret főzni, és nagy szakértelemmel nyilatkozott a felperes a főzésnél szokásos használati tárgyakról is, ami a különféle értékálló konyhai eszközök életközösség előtti meglétét is alaposan valószínűsíti. Az I. rendű alperes is extra tartozékokkal felszereltként említette személyes

előadásában a felperes korábbi lakóhelyén lévő konyháját is (27. jegyzőkönyv 11. oldal). Ítéletéből kitűnően (4. oldal) a 21., 25., 52., 61. számú tételek mellett nem került sor érték feltüntetésére, azokat okkal hagyta ki az elsőfokú bíróság a vagyonmérlegből.

A 74. és 75. tételszám alatt csupán egy ágy került felvételre a vagyonmérlegbe.

A leltáregyeztetés során csupán egy félkör alakú barna világító falilámpa életközösség megszakadáskori léte tisztázódott, ezért 69. tételszám alatt csak ennek értékmeghatározása szerepelt - melyet szintén ok nélkül vitat az I. rendű alperes.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a 78. tételszám alatti 200 db CD-nek az ingóvagyon-leltárból való kihagyását eszközölte, ugyanis a Pp. 163. § (2) bekezdése alapján egyező közös előadás a felek részéről, hogy 93 db-ot az I. rendű alperes magával vitt. Mindebből pedig az adódik, hogy a másik fele a felperesnél maradt, tehát természetben megosztották azokat. Az eljárás során az I. rendű alperes nem igazolta, hogy a CD-k a különvagyonát képeznék, ezért nincs ok az e körben hozott érdemi döntés megváltoztatására, annál is inkább, mert azok egzakt felsorolása sem történt meg, a 32/F-III. szám alatti iratban 200-nál kevesebb lemez szerepel.

Megjegyzi az ítéletábra, hogy az I. rendű alperes panasza és jogorvoslati kérelme az azokat tartalmazó beadványában teljes egészében keveredik, nem elkülöníthető, ezért a panasz elutasításánál az osztalékra vonatkozó érveket az ítéletábra e helyütt nem ismétli meg, csupán a fellebbezés kapcsán is kiemeli, hogy ugyancsak alaptalan az az I. rendű alperesi fellebbezési hivatkozás, miszerint aban bejegyzett céggel kapcsolatban a felperes bármiféle mulasztást követett volna el. Ugyanis a bírói tájékoztatás kapcsán egyértelmű, hogy a külföldi cég adatainak a külföldi hatóságtól történő bekérését az I. rendű alperes a bíróságtól is indítványozhatta volna, melyre vonatkozó külön kioktatásra az 1/2009. (VI. 24.) PK vélemény alapján nem szorult a jogi képviselővel rendelkező I. rendű alperes. Itt érdemel megjegyzést, hogy a vizsgált időszakra vonatkozó cégs adatok a 41. sorszámú felperesi irat mellékleteként rendelkezésre álltak, - figyelemmel a rá háruló bizonyítási kötelezettségre - indítványozhatta volna azok magyar nyelvre fordítását is az I. rendű alperes.

Mindezek értelmében nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az osztalékkal kapcsolatban I. rendű alperesi alapos tényelőadás hiányában utasította el a 91. tételre vonatkozó viszontkereseti kérelmet.

Az a fellebbezési hivatkozás pedig, hogy a felperes a 2008-as osztalékból tehermentesítette a perbeli személygépkocsit azért nem releváns, mert ez az életközösség megszakadását követő 2 év elteltével történt.

A Kúria 2006. évi 213. eseti döntése nem hagy kétséget afelől, hogy az osztalék kifizetésére a taggyűlési határozat meghozatalának időpontja az irányadó, ilyen határozatot pedig az I. rendű alperes sem a külföldi, sem a Magyarországon bejegyzett felperesi különvagyonos céggel kapcsolatban nem igazolt.

A bírói gyakorlat abban is egységes, hogy önmagában nem pusztán az osztalék felvételének kérdését kell igazolni, hanem a legfőbb bizonyítandó kérdés, hogy az osztalék, avagy az annak helyébe lépő érték az életközösség megszakadásakor még megvan-e - azonban az alperesnek még ilyen tényelőadása sem volt az eljárás során, ezért nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a 91-es tételt kihagyta a vagyonmérlegből.

Mindezek értelmében a 2. tétel alatti személygépjármű értékváltozása, a 7. és a 83. tétel kihagyása,

valamint a 12. és 16. tétel alatti hűtőszekrényeknek az ellenérdekű fél tulajdonába adása mellett az elsőfokú bíróság által eszközölt elszámolás az alábbiak szerint módosul:

a felperesnek tulajdonba adott vagyontárgyak értéke a 7.000.000 forintos gépjármű, és a számláján lévő 1.500.000 forint figyelembevételével 9.332.000 forint, míg az I. rendű alperes 5.275.500 forint értékű vagyontárgy tulajdonosa - beleértve a 110. tétel alatti bankszámláján lévő 4.000.000 forintot is.

Az összes ingóvagyon 14.607.500 forint, melyből a jutó 7.303.750. Az I. rendű alperes 5.275.500 forintos részesedése és a jutója közötti különbözet 2.028.250 forint, melyből - a fellebbezéssel nem támadott számítási mód alapján - levonásba kell helyezni a felperes által a gépjárműre fizetett banki és baráti kölcsönnek az I. rendű alperesre jutó részét, az elsőfokú ítélet 10. oldalának 7. bekezdése szerint. $2.028.250 - 750.000 - 1.041.633 = 236.617$.

A kapott összeghez hozzá kell adni az I. rendű alperes által teljesített biztosítási összeg felét. Az e körben benyújtott alperesi jogorvoslati kérelem azért alaptalan, mert a biztosítási díj nem vitásan az ingatlan tulajdonjogához kapcsolódó fizetési kötelezettség, melynek a felét számolta el a felperes terhére az elsőfokú bíróság. Erre irányuló felperesi fellebbezés vitathatta volna a tulajdoni illetőségét (3344/10000) meghaladó fizetési kötelezettséget.

$236.617 + 222.838$ (biztosítási díj fele) = 459.453 forint, melynek az értékkülönbsétként történő megtérítésére nem az I. rendű alperes, hanem a felperes köteles.

Fenti döntésének megfelelően módosította a másodfokú bíróság az ingók kiadására vonatkozó elsőfokú rendelkezéseket is.

Az I. rendű alperes az elsőfokú bíróságnak a perköltségek körében hozott döntését is vitatta.

A felperes a 2013. január 30. napján megtartott tárgyaláson leszállította az ingóvagyontárgyak megosztására vonatkozó a 92-től 109-ig terjedő tételekre előadott keresetét, e körben tehát érdemi döntés hiányában nem alkalmazható a pernyertesség esetére a perköltségekről szóló, az ügyvédi munkadíj megállapítására vonatkozó 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (későbbiekben: Imr.) sem.

Ami a 28. számú előkészítő iratban az ingatlannal kapcsolatban a felperes részéről előadott 60%-os igényt illeti, azt maga az I. rendű alperes sem tekintette keresetmódosításnak a 32. számú jegyzőkönyv 2. oldal 3. bekezdésében, - az ezzel ellentétes fellebbezési hivatkozása súlytalan.

Mindezek alapján nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a felperes esetében a 21.000.000 forintos pertárgy érték alapulvételével 64%-os felperesi pernyertességet rögzített a tulajdonjog megállapítása iránti perrészben.

Általánosságban a házastársi közös vagyon megosztása iránti perekben - a közös tulajdon megszüntetéséhez hasonlóan - az 1/2008. (V. 19.) PK vélemény VIII. pontjának g) bekezdése szerint a perköltség viselésének általános szabálya az, hogy a készkiadások megosztása mellett mindegyik fél viseli a saját költségét. Az ettől való eltérés akkor indokolt, ha arra a felek magatartása okot adott.

A másodfokú bíróság megváltoztatta az elsőfokú rendelkezést, a felperes köteles 459.455 forint értékkiegymenítés megfizetésére. A felek ún. jutója az ingóvagyonmegosztás körében 7.303.750 forint.

Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (későbbiekben: Itv.) 42. § (1) bekezdésének a) pontja szerint a keresetlevél beadásának időpontjában a kereseti illeték maximum 900.000 forint volt. Az I. rendű alperes ebből 576.000, míg a felperes 324.000 forint megfizetésére köteles, míg a viszontkereset folytán a 7.303.750 forinthez igazodó 438.225 forint merült fel, melynek a fele -fele

arányú megfizetésére kötelesek a felek, mivel az egész pertárgy értékhez képest a vagyonmegosztás körében az I. rendű alperes pernyertessége minimális, a felperes pedig okkal hivatkozott arra, hogy az I. rendű alperes két alkalommal járt az utolsó közös lakásban és - általa sem vitatottan - a felperes távollétében lényegében azt vitt magával amit kiválasztott. Ebből adódóan nem látott okot az ítéletábra arra sem, hogy e vonatkozásban elsőfokú perköltséget állapítson meg a vagyonmegosztási perrészben az I. rendű alperes javára.

A kereseti illeték és az elsőfokú perköltségek viseléséről egyebekben a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott az ítéletábra ($482.225/2=241.112$).

A felperes mindezek értelmében ($324.000+241.112$) 565.112, kerekítve 565.100 forint, míg az I. rendű alperes ($576.000+241.112$) 817.112, kerekítve 817.100 forint kereseti illeték megfizetésére köteles.

Megjegyzni az ítéletábra, hogy a Pp. 253. § (3) bekezdésének utolsó fordulata szerint a feljegyzett illetékről a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül határoz a másodfokú bíróság.

A felperes részére a tulajdoni perrészben megállapítható részleges pernyertessége arányában járó elsőfokú perköltség az Imr. 3. § (2) a) pontja alapján a 2.940.000 forinthez igazodó 147.000 forint - mely áfával terhelt 186.690. forintot tesz ki. Ehhez adódik a szakértői díj elszámolás körében az I. rendű alperes terhére mutató, az elsőfokú bíróság ítélete 11. oldalának 3. bekezdésében felszámított 38.206 forint, míg a feleknek a korábbi jogerős részítélet szerint járó 50.000-50.000 forintos költségét egymás terhére nem számolta el a másodfokú bíróság ($38.206+186.690=224.896$). Összesen az I. rendű alperes 224.896 forint elsőfokú perköltség megfizetésére köteles.

Mindezek értelmében a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezéseit a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyebekben helybenhagyta.

Bár az I. rendű alperes egzakt jogorvoslati kérelmet a fellebbezett perérték vonatkozásában sem nyújtott be, utóbb az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatását a viszontkereseti kérelme szerint kérte.

Alapos a fellebbezése a 2. tétel alatti 2.421.000 forintos különbözet, a 7., és 83. tétel kihagyása, valamint a 12. és 16. számú tételek felcserélését illetően, melyek összes perértéke 2.566.000 forint. Alaptalan a fellebbezés a 4., 5., 13., 14., 21., 25., 52., 61., 78. számú, valamint az 1.000.000 forinttal leltárba állított 91. tételszám alatti osztalék körében, melyek perértéke 1.880.000 forint. Fellebbezési pertárgy értéként jelentkezik a 886.233 forintot kitevő elsőfokú perköltség is, mely mindösszesen 5.332.233 forintot tesz ki. Ebből 2.566.000 forint, valamint a perköltség körében 661.337 forint, mindösszesen 3.227.337 forint erejéig alapos, míg 2.104.896 forint erejéig alaptalan a jogorvoslati kérelem.

Az Itv. 46. § (1) bekezdése szerinti 8%-os fellebbezési illetékkel számolva 426.578 forintból 60%-os I. rendű alperesi pernyertesség mellett 170.600 forintot az I. rendű alperes, míg 255.900 forintot a felperes köteles megfizetni az államnak a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint.

A Pp. 239. § alapján alkalmazandó Pp. 81. § (1) bekezdése alapján a felperes köteles megfizetni a pernyertes I. rendű alperesnek az 533.223 forintos, 10%-os másodfokú pernyertesség után az Imr. 3. § (5) bekezdése értelmében járó 13.330 forint + áfa, mindösszesen 16.929 forint másodfokú perköltséget, melyhez hozzáadódik az I. rendű alperes által a másodfokú eljárásban előlegezett 119.000 forintos szakértői díj is, mivel e körben az I. rendű alperes teljes egészében pernyertes lett ($16.929+119.000=135.929$ forint).

Budapest, 2017. szeptember 28. napján

dr. Lukács Zsuzsanna s. k.
a tanács elnöke

Kepesné dr. Bekő Borbála s. k.
előadó bíró

dr. Karaszi Margarita s. k.
bíró